

Cap.29-32 – ÎMPOTRIVA EGIPTULUI

După o secțiunea generoasă dedicată Tirului avem o secțiune și mai generoasă dedicată Egiptului. De ce după Tir, profețiile împotriva Egiptului? Pe tot parcursul studierii acestei secțiuni vom compara mereu Tirul cu Egiptul pentru a identifica atât asemănările dar mai ales deosebirile.

Cap.29:1-16 – Motivele judecății, judecata dar și restaurarea Egiptului

- Sunt menționate două motive principale pentru judecarea Egiptului: mândria sa cu privire la NIL (NILUL este al meu eu l-am făcut!) și faptul că a fost o mereu o pricină de încredere înșelătoare pentru Israel (trestie frântă). Și Tirul e judecat tot pentru două motive: mândria sa și atitudinea sa față de Israel. Dar în dreptul ambelor motive VINA Tirului este mult mai mare. În primul rând mândria Tirului e mult mai mare: Tirul se declară pe sine Dumnezeu și mândria este o întrupare a mândriei luciferice. Egiptul se mândrește doar cu privire la NIL fără însă să se declare Dumnezeu. Cu referire la Israel: în dreptul Egiptului NU se menționează că s-a bucurat de căderea lui Israel. Dimpotrivă Egiptul a fost o națiune care ȘI-A propus să sprijine pe Israel. Problema sa a fost că NU a reușit, nu a mai vrut să sprijine pe Israel. Măcar că alianțele cu Egiptul nu erau după voia Domnului, Domnul muștră Egiptul că nu a venit în ajutor lui Israel. Ce mult iubește Domnul pe Israel. Tirul însă s-a bucurat că a căzut Ierusalimul spunând: *poarta popoarelor va veni acum la mine*. Tirul este o replică luciferică a frumuseții Ierusalimului. Tirul a râvnit să ia locul Ierusalimului, să fie el poarta popoarelor și cea la slăvită cetate de pe pământ. De aceea s-a bucurat de căderea Ierusalimului. Tirul e mai vinovat ca Egiptul atât în ce privește actul îngâmfwării cât și în ce privește atitudinea față de Israel.
- Profeția împotriva Egiptul este adresată de la început împotriva lui FARAON. La Tir de-abia ultima profeție e adresată împăratului Tirului. Profeția împotriva Tirului este în primul rând o profeție împotriva unei CETĂȚI. Profeția împotriva Egiptului este o profeție împotriva UNUI OM (Faraon) și a unei ȚĂRI: țara Egiptului.

- NILUL – De ce primul motiv de mândrie este NILUL? Nu avem timp să descriem aici minunea NILULUI dar îndemnăm cititorul să citească cât mai mult despre NIL. Aceasta este efectiv una din minunile naturale ale lumii. Cel mai lung râu de pe pământ, singurul râu de pe pământ a cărei revărsare nu produce pagube, nu este distructivă ci doar îmbogățește solul din jur făcându-l atât de bun pentru agricultură. NILUL este cheie apariției și înfloririi civilizației egiptene, prima mare civilizație de pe pământ și cea mai longevivă civilizație de pe pământ. Egiptul a fost o civilizație strălucită, și s-a aflat printre marile puteri ale lumii antice peste 2000 de ani!!!. Nici o altă civilizație din această zonă a lume nu s-a bucurat de stălucire așa de mult timp – doar civilizație chineză ar putea avea o longevitate similară pentru o altă zonă a lumii, dar strălucirea Egiptului e unică și inegalabilă. Or secretul acestor civilizații a fost NILUL. Fără NIL nu ar fi existat nici o civilizație sau mare super-putere în zona pustiei Egiptului. Și astăzi peste 80% din populația Egiptului se află în jurul NILULUI. Iată de ce NILUL. Iată de ce și prima urgie a fost îndreptată împotriva NILULUI.
- Egiptul e înfățișat în zona sferelor pământești: UN OM, UN RÂU, UN CROCODIL (sau BALAUR după alte traduceri). TIRUL ține mai mult de sfera lucrurilor cerești: cetate, corabie, pe ape, heruvim ceresc. Tirul e o replică luciferică a Ierusalimului. Dar și o replică luciferică a corăbiei lui Noe (în cap.27 Tirul e prezentat ca o corabie). Tirul este pe APE, pe MĂRI. Or marea trimite la lumile spirituale, și chiar la lumile spirituale care s-au răzvrătit împreună cu Lucifer. După răzvrătirea lui Lucifer apare un mare întuneric și o mare mulțime de ape (vezi Gen.1). Duhul lui Dumnezeu e deasupra acestui mare întuneric de ape învolburate. Apoi e făcut pământul ca ceva separat de aceste MĂRI, și apoi apar RÂURILE pe acest pământ. Deci RÂUL ține de pământ și de realitatea OMULUI. Mările ține de cer și de realitatea lui Lucifer. Mările au nevoie să fie îmblânzite, să li se pună hotar mândriei lor prin pământ. Mările sunt sărate. Râurile sunt dulci și dătătoare de viață. Omul bea apă din râuri. Apa mării nu-i dăruiește viața ci ia viața din el. Evreii deși aveau deschidere la mare ca și Tirul nu au fost interesați de mări. Tirul i-a momit să încerce și ei să fie oameni ai mării. Dar evreii erau în primul rând oameni ai pământului. Din pricina limbajului Genesei,

mările erau pentru ei ceva periculos, tărâmul duhurilor rele. Pentru greci dimpotrivă, marea era tărâmul lor, era aceluși acasă. Pământul fără mare era periculos, sufocant. Tirul trimite la Lucifer. Egiptul la om, la ADAM.

- Lucrurile devin și mai luminoase când ne dăm seama că NILUL ar putea fi chiar unul din cele 4 râuri ale grădinii Edenului. Calității NIULULUI trimit la calitățile râurilor Edenului. Primul râu din Eden este Pison care încornjoară toată țara Havila, iar al doilea, Ghihon care încornjoară toată țara Cuș. Or Cuș trimite în limbajul biblic la Etiopia din Sudul Egiptului (Nilul străbătea și Cușul antic/Etiopia antică diferită din punct de vedere geografic de Etiopia de azi), iar țara Havila este asociată în Gen.25:18 cu țara Egiptului, de unde venea și mama lui Ismail. Celelalte două râuri sunt Tigru și Eufratul. În Eden era de fapt un râu care ieșea din Eden și se împărțea în cele patru brațe. Nilul este la SV de Canaan iar Tigru și Eufrat la Est de Canaan. Canaanul, cea mai frumoasă dintre țări e asociat cu inima grădinii Eden, iar Ierusalimul cu centrul Edenului, cu locul unde a fost creat/așezat Adam, iar Templul cu locul geografic inițial al pomului vieții. Nu la întâmplare Dumnezeu vrea să-i dea unui nou OM (Avraam) țara Canaanului! Și iată cum este prezentată această țară lui Avraam: Domnul a făcut legământ cu Avram și i-a zis: Seminței tale dau țara aceasta de la râul Egiptului până la râul cel mare Eufrat. Tigru este mai la Est de Canaan iar Eufratul mai la Vest. Deci NILUL și Eufratul sunt cele două grânțe naturale ale țării promise lui Avraam. Or în Eden PISONUL și EUFRATUL erau cele două mari brațe. Ne dăm seama că în harta inițială din Genesa 1-3 era un râun care ieșea din zona Ierusalimului și acesta se împărțea în patru brațe: două la Vest (și care s-au unit într-un singur râu pe nume NIL), și două la Est (care au rămas două râuri: Tigru și Eufrat). Aceste râuri se varsă în mare. Or în Ezechiel vom vedea că râul din Templu se varsă în mare pentru a vindeca MĂRILE!
- Egiptul trimite la Edenul pământesc, la OM, la ADAM. Tirul trimite la Edenul ceresc, la HERUVIM, la Lucifer. Iată de ce Mântuitorul potolește furtuna pe mare, merge pe mare, face pescuirea minunată pe mare. În schimb el se botează în Iordan, asumându-și umanitatea, chiar în forma ei decăzută. În Psalmi mările reprezintă pericol. Mările trebuie potolite, îmblânzite.

Domnul domnește deasupra lor. Doar El le poate potoli, doar El le poate spune: fără gură!, doar El poate salva pe om din furia apelor mării. Iată de ce potolirea furiei mării e prezentată în Evangheliile înainte de scoaterea Legiunii de demoni din demonizatul din ținutul Gadariei. Asocierea dintre furia mărilor care amenință pe ucenici și furia demonilor care chinuie oamenii e evidentă. Cel care a spus mării FĂRĂ GURĂ, a spus și DEMONILOR: fără GURĂ! Iar aceștia nu vor să fie trimiși în ADÂNC. Or în Genesa Duhul e deasupra ADÂNCULUI de ape. Haosul mării primordiale (element prezent în toate religiile și miturile lumii) trimite la haosul spiritual produs de răzvrătirea lui Lucifer și a celorlalți îngerii. Potolirea mărilor de pe pământ arată CUM avea Dumnezeu să potolească mările spirituale din ceruri. Mările de pe pământ sunt potolite prin facerea PĂMÎNTULUI. Adam (de-pământ), din LUT, era SOLUȚIA prin care Dumnezeu avea să pună capăt răzvrătirii duhurilor din ceruri. CUM? ADAM trebuia să ia testul picat de Lucifer, chiar un test mai greu decât al lui Lucifer. Dacă îl lua, gura mării era potolită, și Lucifer judecat, dovedit vinovat și aruncat în iazul cu foc. Adam era RÂUL prin care MĂRILE puteau fi vindecate. Prin ascultarea lui Adam s-ar fi reșezat ordinea desăvârșită în ceruri: Satan și îngerii lui și HULELE lui ar fi fost scoase definitiv din lumile cerești, și acestea ar fi fost pline de armonie ca la început. Adam era DISCURSUL lui Dumnezeu prin care avea să facă de rușine DISCURSUL lui LUCIFER, prin care vrea să închidă GURA lui Satan. Și nu avea să o închidă prin FORȚĂ ci printr-o demonstrație superioară și fără drept de apel. Această demonstrație trebuia făcută de ascultarea lui Adam. Dacă Lucifer se apăra zicând: M-ai înălțat prea mult iată de ce m-am mândrit. Și m-am răzvrătit căci nu e drept ca doar tu să stai pe scaunul de domnie. Răspunul lui Dumnezeu ar fi fost: *Adam a fost înălțat mai mult ca tine, ispitit chiat de tine, și nu s-a răzvrătit. Iată-l pus pe scaunul Meu de domnie dar pe calea ascultării și nu pe cea a răzvrătirii. El este aici pe scaunul de domnie, dar nu se mândrește și VREA în continuare să ASCULTE în mod desăvârșit de mine.* Cred că am discutat în comentariul despre Tir CUM Adam a primit o slavă mai mare ca Lucifer prin darul TRUPULUI FIZIC și al FAMILIEI, și cum ar fi accesat DEPLIN această SLAVĂ dacă ar fi rămas în ascultare de Domnul.

- Egiptul e pedepsit mai puțin aspru ca Tirul. Tirul e sortit pierii pentru totdeauna. Dar în primul capitol despre Egipt ni se vorbește mai mult de restaurarea Egiptului decât despre judecarea sa. Egiptul nu e așa de vinovat de aceea Domnul vrea să-l recupereze și să rămână o amintire pentru vechea încredere falsă a Israelului. Dar Egiptul va fi o împărăție slabă ca să i se arate lui Israel cât de mult greșea când își punea încrederea în Egipt și nu în Domnul. Egiptul a apus în istorie. Domnul și Cuvântul Său au rămas. Dumnezeu privește spre Egipt (umanitate) cu dorința de a restaura. Spre Tir (Lucifer) cu dorința de a-l nimici pentru totdeauna. Traseul vindecării Egiptului seamănă suspect de mult cu traseul vindecării lui Israel. Țara e făcută într-o PUSTIE, poporul e scos din țară 40 de ani, rispit printre popoare, și apoi adunat din nou în țară. Dumnezeu iubește nu doar pe Israel ci și pe celelalte popoare. Și pentru ele gândește un plan al vindecării. Dar și pentru Egipt. Vindecarea Egiptului trimite la vindecarea întregii umanității (a tuturor neamurilor) dar care vor rămâne în umbra lui Israel. Cei 40 de ani nu trebuie interpretați neapărat istoric (deși e posibil ca Nebucadnețar să fi făcut mari deportări și din Egipt și odată cu edictul lui Cir – aproximativ 40 de ani după campania lui Nebucadnețar în Egipt - și egiptenii să se fi întors și ei înapoi în Egipt), dar în plan paradigmatic. Ei trimit la cei 40 de ani ai lui Israel din pustie. Cifra 40 trimite la încercare, testare, judecare, curățire. Iată de ce potopul a durat 40 de zile și 40 de nopți, Moise a mijlocit 40 de zile și 40 de nopți, iar Mântuitorul a fost ispitit 40 de zile și 40 de nopți.

29:17-21 – Bogățiile Egiptului date ca răsplată lui Nebucadnețar pentru truda asedierii Tirului

- Nebucadnețar a asediat Tirul continental mai bine de 13 ani! Și în sfârșit l-a cucerit. Dar cei din cetate au aruncat o parte din bogății în mare și restul l-au dus în Tirul insular unde s-au adăpostit și cei rămași în viață. Nebucadnețar a reușit să cucerească Tirul continental dar nu s-a ales cu nici o pradă. Dumnezeu însă vrea să îl răsplătească pentru truda sa și drept răsplată îi dă bogățiile Egiptului. Într-adevăr Nebucadnețar va avea

o campanie militară de succes în Egipt. Motivul răsplătirii: căci pentru Mine s-a ostenit – zice Domnul. Dar oare pentru Domnul asedia Nebucadnețar Tirul? Oare nu făcea acest lucru din mândrie și slavă deșartă (vezi caracterul lui Nebucadnețar din Daniel cap.1-3)? Sau asediul Tirului a avut loc după pocăința sa din Daniel cap.4 și astfel a fost o slujbă făcută în mod conștient pentru Yahwe la fel cum Iosua nimicea pe canaaniti pentru a împlini voia lui Dumnezeu? Dacă asediul Tirului a avut loc după Daniel cap.4 atunci e mai de înțeles răsplata. Dar dacă asediul a avut loc înainte de Daniel cap.4? Cum mai justificăm răsplata? E foarte probabil ca Nebucadnețar să fi asediat Tirul din lăcomie și slavă deșartă. Dar această acțiune a sa a coincis cu planul lui Dumnezeu, cu furia lui Dumnezeu împotriva Tirului. Astfel din această perspectivă Nebucadnețar de fapt s-a trudit pentru Domnul. Și Domnul este un Domn al generozității și răsplătirilor și astfel nu poate lăsa nerăsplăti pe cel care i-a făcut un serviciu. Și este gata să răsplătească chiar pe cel care i-a făcut acest serviciu inconștient. Această mare dorință a lui Dumnezeu de a-l răsplăti pe Nebucadnețar arată două lucruri despre inima lui Dumnezeu. În primul rând cât de mare este bunătatea și generozitatea Domnului încât e gata să răsplătească și pe cei necredincioși dacă aceștia împlinesc chiar inconștient o părtică din planul Lui. Și dacă Domnul răsplătește așa pe aceștia oare cum va răsplăti El oare pe cei care se trudesesc în moc conștient pentru planurile Lui? Dumnezeu nu va rămâne nimănui dator. Iată că El răsplătește chiar și pe cei necredincioși. Cu atât mai mult va răsplăti el copiii Săi. Al doilea lucru: cât de mult dorea Dumnezeu să pedepsească Tirul! Dumnezeu nu ia această decizie în dreptul oricărui asediu. Ia această decizie de răsplătire a asediatorului în special în dreptul asediatorului Tirului. Deci pedepsirea Tirului reprezenta ceva foarte important din planul Lui!

- Dar de ce nu îl răsplătește pe Nebucadnețar chiar cu bogățiile Tirului? Și dacă vrea să îi dea alte bogății de ce i le dă chiar pe cele ale Egiptului? Răspunsurile la aceste două întrebări cunosc două planuri: unul istoric și unul paradigmatic teologic. În plan istoric ne amintim că Tirul era o cetate tânără pe când Egiptul reprezenta o civilizație milenară consacrată.

Paharul istoric al nelegiurilor Egiptului se umpluse. Paharul istoric al nelegiurilor Tirului era umplut doar în parte. Astfel Dumnezeu cruță Tirul insular dar nu cruță Egiptul. Pe plan paradigmatic, teologic este o altă perspectivă. Am văzut că Tirul trimite la actul răzvrătirii lui Lucifer și Egiptul la cel al răzvrătirii lui Adam și apoi al lui Israel. Avem deci în dreptul Tirului: originea primordială a răului, iar în dreptul Egiptului originea răului din umanitate și apoi din Israel. Acum înțelegem de ce este prezentat Tirul și apoi Egiptul. Autorul respectă cronologia răzvrătirilor primordială, cronologia originii răului. Însă acest pasaj ne arată că actul judecării se desfășoară în sens opus cronologiei răului. Astfel avem mai întâi judecarea și jefuirea Egiptului și apoi judecarea definitivă a Tirului. Cu alte cuvinte mai întâi se rezolvă originea răului din Israel, apoi cea din Creație apoi cea din Ceruri. De asemenea acest pasaj ne arată că judecarea Egiptului este STRÂNS legată de judecarea TIRULUI. TIRUL este ultima ređută. Judecarea Egiptului devine parte din procesul judecării Tirului. Judecarea Egiptului devine doar un episod din marea poveste a judecării Tirului. Soluționarea problemei răului din Israel și din Om va duce la soluționarea răului din Univers, la rezolvarea problemei originii răului primordial. Spre vindecare deplină se merge doar prin judecarea Căpeteniilor Tirului și Egiptului. Dar mai întâi este judecată Căpetenia Egiptului și apoi cea a Tirului.

- Versetul 21 e foarte important. Judecarea Egiptului e strâns legată de vindecarea și restaurarea lui Israel. De-abia după sau mai exact prin judecarea Egiptului Domnul va da tărie și vesele lui Israel. Pentru vindecarea lui Israel (sau prima fază a vindecării adică cea din mia de ani) e suficientă zdrobirea Căpeteniei Egiptului. Odată judecat Egiptul de jos și Căpetenia Egiptului de sus își pierde puterea și autoritatea. V.21 ne mai arată că adevărata împlinire a profeției împotriva Egiptului se va împlini la finalul istoriei înaintea de începerea miei de ani. Dar e foarte posibil ca în acel moment istoric Căpetenia Egiptului să nu mai fie susținută de civilizație Egiptului ci de o altă mare putere mondială care reprezintă aliatul de dorit pentru Israel.

30:1-26 – Judecarea Egiptului prin sabia lui Nebucadnețar

- Judecarea Egiptului este un motiv de jale. Dumnezeu iubește deci Egiptul și vrea mântuirea rămășiței Egiptului.
- Judecarea Egiptului este ziua Domnului. Deci judecarea Egiptului trimite și la judecarea finală a tuturor neamurilor.
- *Aceasta va fi vremea neamurilor.* Expresia vremea neamurilor are o mare importanță în Noul Testament. Dar ce înseamnă în acest context vremea neamurilor: vremea când neamurile vor fi judecate sau vremea când neamurile vor judeca Egiptul? Vremea neamurilor e o vreme de pedeapsă sau de înălțare a neamurilor?
- Măcar de două ori este menționată în acest capitol MÂNDRIA Egiptului. Tema MÂNDRIEI este o temă cheie în cartea Ezechiel. Totuși mândria Egiptului e mai mică decât cea a Tirului.
- Nu doar Egiptul e nimicit ci și toți sprijinatorii lui. Egiptul era sprijinitorul lui Israel care nu și-a împlinit funcția. Acum sprijinitorii Egiptului sunt nimicți. Egiptul poate să înțeleagă acum drama lui Israel de a rămâne fără sprijin. Egiptul e judecat după vina sa față de Israel. Ceea ce i-a cauzat lui Israel acum i se întoarce înapoi.
- Dumnezeu va aduce judecata prin sabia lui Nebucadnețar. Se insistă foarte mult că Nebucadnețar e vasul prin care Domnul va nimici Egiptul. Se detaliază pustiirea Egiptului. Sunt enumerate principalele mari cetăți ale Egiptului. Nici una nu va scăpa. TOT Egiptul va fi pustiit. O pedeapsă similară a primit-o Iuda din partea Domnului. Egiptul e judecat după tiparul pustiirii lui Iuda.
- Cel mai important verset din această secțiune este însă v.13: *Voi nimici IDOLII și voi stârpi din Nof chipurile deșarte.* Din secțiunea dedicată neamurilor doar în dreptul Egiptului se precizează și nimicirea IDOLILOR!!! Să fie oare întâmplător? Nicidecum. Cap.23 ne explică de ce. Nu am avut vreme să scriem comentariul pe acest capitol dar cap.23 e foarte important. El apare chiar înainte de cap.24 care reprezintă ultima intervenție chirurgicală prin care Domnul vrea să zdrobească inima idolatră a smochinelor bune, să le scoată din piept inima bolnavă. Dar

Înainte de prezentarea acestei intervenții este așezat cap.23 care reia din nou istoria idolatriei lui Israel. Dar marea noutate a cap.23 este că precizează cât se poate de clar că în Egipt trebuie căutată originea idolatriei din Israel, rădăcina bolii idolatriei din Israel. De cel puțin 7 ori se repetă în cap.23 ideea de EGIPT, și în special de EGIPT ca ORIGINE a idolatriei din Israel. Familia lui Iacov nu era idolatră când s-a pogorât în Egipt și a rămas neidolatră cel puțin până la moartea lui Iosif. Dar apoi, la un moment dat au început să uite de Yahwe și să se închine idolilor Egiptului. De ce? Pentru că Egiptul era cea mai strălucită și longevivă civilizație de pe pământ. Și ei s-au gândit că Egiptul datorează această prosperitate idolilor lor. De asemenea vrăjitorii Egiptului reușeau prin ocultism să facă tot felul de minuni și semne. Deci de ce ar aștepta ei împlinirea promisiunii lui Yahwe și nu s-ar închina unor idoli care au înălțat și protejat Egiptul de mii de ani? Și au început să se închine idolilor. Iată originea bolii idolatriei lui Israel. Iată de ce la scoaterea din Egipt Domnul a trebuit să facă de ocară idolii Egiptului. Iată de ce acum în Ezechiel se precizează și nimicirea idolilor Egiptului. Iată de ce în secțiunea vindecării nu putem păși decât după nimicirea idolilor Egiptului. În plan istoric nimicirea Egiptului ajută pe evreii din Babilon să spună NU! idolatriei. În plan paradigmatic, vindecarea va fi posibilă doar când Egiptul cu idolii va muri în inima celui ce caută vindecarea.

- Cap.30 se încheie cu un mic pasaj ciudat în care se insistă că Domnul va frânge brațele lui Faraon prin sabia împăratului Babilonului ale cărui brațe Domnul le va întări foarte mult. Despre ce să fie vorba? În plan istoric e vorba de căderea Egiptului și ascensiunea Babilonului ca singură mare putere. După căderea Asiriei s-au luptat două mari putere pentru a domina lumea: Egiptul – superputere milenară, și Babilonul o superputere renăscută din cenușă. Acest pasaj descoperă decizia lui Yahwe de a zdrobi Egiptul ca mare putere și de a consolida Babilonul ca mare putere. Primul braț al Egiptului a fost frânt probabil la Carchemiș (anul 605 când Egiptul a fost înfrânt de armatele babiloniene). Al doilea braț al Egiptului a fost frânt prin campania lui Nebucadnețar din Egipt. Egiptul nu doar că a fost învins dar și-a și pierdut statul de mare putere.

Nebucadnețar nu doar că a câștigat dar și-a consolidat statul de mare putere, și a rămas singura mare putere din zonă. Dar observăm că în acest pasaj nu este menționat numele Nebucadnețar (ca în prima parte a capitolului) ci doar termenul de împăratul Babilonului. Ezechiel folosește secvențe din istorie pentru a creiona tipare teologice ce au în vedere lumile cerești, originile răului dar și finalul istoriei. Tocmai evitarea folosirii numelui Nebucadnețar în acest scurt pasaj ne sugerează prezența unui tipar escatologic. Israel este așezat între două mari puteri: Egiptul în SE și Babilonul în NV. Babilonul e cel care cucerește atât pe Iuda cât și Egiptul. Or acest tipar se repetă în cartea Daniel. Israel apare între două mari puteri, rămășițe ale Imperiului Grec al lui Alexandru, între conflictul perpetuu dintre împăratul de la miazăzi și împăratul de la miazănoapte. În plan istoric imediat e vorba de Ptolemeii din Egipt și Seleucizii din Siria și Babilon. Ce se întâmplă? Seleucizii cuceresc atât Ierusalimul cât și Egiptul. Deci tot puterea din NORD înglobează atât Ierusalimul cât și rivalul din SUD. Și apoi Antioh Epifanes așează urâciunea pustirii în Templu. Este vorba deci de un tipar istoric care se tot repetă în jurul Ierusalimului și care se va repeta la final prin Anticrist însuși. Deci și la final Israelul va fi între conflictul a două mari puteri. Una va câștiga conflictul, va îngloba și Ierusalimul și apoi va urma profanarea Templului. Una va fi condusă de Anticrist însuși. Cealaltă va fi în prima fază marele rival al împărăției lui Anticrist. Dar cum rămâne cu tiparul NORD și SUD? El poate fi reșezat pe axa EST și VEST. Cartea Daniel creionează originea marelui conflict al omenirii și anume conflictul dintre VEST și EST adică dintre lumea condusă de Căpetenia Greciei și cea condusă de Căpetenia Persiei. În acest conflict câștigă lumea Greciei care apoi înglobează și Ierusalimul. Deci NORDUL ar putea fi asociat cu VESTUL și SUDUL cu ESTUL. Ba mai mult deși și Seleucizii și Ptolemeii erau urmași ai Grecilor care stăpâneau diferite părți ale Orientului, ptolemeii din Egipt au fost se pare mai orientalizați decât Grecii din Siria. De aceea, mai degrabă putem asocia Seleucizii cu lumea Vestului, cu lumea Căpeteniei Greciei, și lumea Ptolemeii cu lumea Estului, cu lumea Căpeteniei Persiei. Tiparul escatologic pare a fi

următorul: Anticristul va repeta tiparul lui Alexandru cel Mare. Lumea va fi împărțită între două mari puteri: Vest și Est. Între ele două se va afla Isarel însuși. Estul va agresa Vestul. Din Vest se va trezi o fiară. Această fiară va pune stăpânire pe Est și va dori să UNEASCĂ cele două lumi sub conducerea sa. În acest proces va intra în Templul de la Ierusalim și va prizoni pe creștini. Doar discursul arătării lui Isus în slavă îl va birui.

31:1-18 – Egiptul asemănat cu Asiria. După cum Asiria a căzut din slava sa, la fel va cădea și Egiptul

- E ciudat că în secțiunea dedicată Egiptul găsim un capitol întreg despre înălțarea și smerirea Asirianului. Practic doar primul și ultimul verset fac referire la Egipt și clarifică legătura Egipt-Asiria. Textul începe cu o întrebare: cu cine poate fi asemănat Egiptul? Răspunsul ar fi cu Asiria în apogeul puterii ei. Aceeași idee se repetă în ultimul verset (v.18).
- V.3-9 – Descriu înălțarea și slava Asirianului. Acesta e asemănat cu un cedru falnic. Reprezentarea împăraților și împărățiilor prin copaci e o temă deja consacrată în cartea Ezechiel. Dar acest pasaj nu insistă doar pe slava acestui copac ci și pe faptul că înălțarea sa se datorează SURSEI de APĂ. Copacul nu s-a înălțat prin sine însuși ci datorită apelor care l-au adăpat. Sursa slavei cedrului asirian e APA dătătoare de viață. Tema apelor care adapă copacii e prezentă pe tot parcursul capitolului 31 (vezi și v.14, 15, 16). V.15 e foarte important căci insistă că Dumnezeu controlează apele care adapă copacii: Dumnezeu a oprit râurile care adăpau cedrul asirian când a vrut să-l smerească. Deci tema APEI aduce aminte că un copac nu are dreptul să se mândrească căci el datorează totul sursei de apă ce vine de la Creator. De aceea MÂNDRIA copacului e mare vinovăție căci nu recunoaște APELE care-i dădeau viață și slavă. Ceilalți copaci pizmuiau pe asirian. În plan istoric e vorba de celelalte popoare, de ceilalți împărați. Ne uimește însă referința la Eden, la grădina lui Dumnezeu care se repetă pe TOT parcursul capitolului. În plan istoric este o

metaforă care subliniază cât de mare era slava Asirianului: chiar copacii din grădina lui Dumnezeu (adică chiar cele mai slăvite popoare, și chiar și Israel și Iuda!!!) pizmuiau pe Cedrul asirian (adică pe împărăția Asiriei în apogeul puterii ei). Iuda și Israel erau poziționați în centrul de altădată al grădinii Eden. Iar popoarele biblice se află între Nil și Eufrat adică între cele două granițe ale Edenului de altădată. Deci copacii Edenului s-ar putea referi la toate popoarele care s-au format în spațiul geografic în care era Edenul, adică între NIL și EUFRAT. Acum înțelegem de ce toată istoria revelației se concentrează în acest spațiu geografic și de ce de multe ori conceptul de TOATĂ LUMEA în Vechiul Testament înseamnă de cele mai multe ori zona geografică dintre Nil și Eufrat. În plan teologic-paradigmatic repetarea termenilor: Eden/grădina lui Dumnezeu nu face decât să ne ducă cu gândul din nou la ORIGINI, adică la Gen.1-3. Acest lucru nu este o surpriză. Am descoperit deja că întreaga secțiune Ezechiel cap.25-32 e dedicată ORIGINILOR. Nu ne surprinde că și acest capitol ne trimite din nou la origini. Provocarea va fi să descoperim ce perspective noi asupra ORIGINILOR răului aduce acest capitol.

- V.10 – subliniază motivul pedepsirii asirianului: mândria sa. Mândria e cum am mai spus o temă cheie în toată cartea Ezechiel. Asirianul nu a recunoscut că tot ce are e de la Domnul și s-a mândrit spunând că e de la el, prin puterea și meritele lui. În cartea Isaia mândria asirianului e o temă foarte importantă. Ea e descrisă în amănunt în Isaia cap.10, și apoi furia asirianului și glasul lui Rabsache trimit la ura lui Anticrist față de poporul Domnului și la hulelele fiarei de la finalul istoriei. Nu doar împăratul Babilonului (Isaia 14) și a Tirului (Ezechiel cap.26-28) trimit la omul fărădelegii ci și împăratul Asiriei. Dar în spatele lui Anticrist e Lucifer însuși. Deci și mândria asirianului trimite la mândria primordială a lui Lucifer.
- V.11-14 – descrie pedepsirea cedrului asirian. Oprirea apelor e un indiciu important. Cel ce înalță și pedepsește e Domnul. E prezentat și motivul pedepsirii asirianului: *ca să NU se mai îngâmfe nici unul din*

copacii de lângă ape cu înălțimea lui și să-și mai ridice vârful până la nori. Pedepsirea Asirianului e un semn pentru celelalte împărății ca să nu se mândrească, să nu repete tragedia îngâmfării. Deci căderea asirianului este un SEMN și un AVERTISMENT **și pentru Egipt.** Acest lucru e valabil în plan istoric. Dar ce înseamnă în plan teologic-paradigmatic? E important să comparăm acest capitol cu Isaia 14 și chiar Ezechiel 28. Vom descoperi multe asemănări între înălțarea și pedepsirea asirianului și înălțarea și pedepsirea împăratului Babilonului, respectiv al Tirului. Dar acest lucru înseamnă de fapt că și asiranul trimite la drama răzvrătirii și pedepsirii lui Lucifer. Deci izgonirea lui Lucifer din prezența lui Dumnezeu (vezi expresia din v.11: l-am izgonit) devine un SEMN pentru toți ceilalți îngeri și pentru toate făpturile slăvite create de Dumnezeu. Izgonirea lui Lucifer din prezența lui Dumnezeu și aruncarea în Adânc a îngerilor care s-au răzvrătit cu el, devine un SEMN și pentru Adam însuși care atunci când Domnul i-a spus să păzească grădina, a aflat și despre istoria răzvrătirii lui Lucifer. Vom relua aceste gânduri când vom comenta ultimul verset.

- V.15-17 – Coborârea asirianului în locuința morților. De comparat acest pasaj cu cel din Isaia 14 care descrie coborârea în locuința morților a împăratului babilonului. Asemănările consolidează ipoteza corespondenței dintre răzvrătirea asirianului și cea a lui Lucifer. Tema apelor și a adâncului e din nou prezentă. Coborârea în locuința morților a asiranului aduce ca și în cazul coborârii în locuința morților a Babilonului (vezi Isaia 14) MÂNGÂIERE pentru cei care sunt deja acolo.
- E adevărat că în Ezechiel 28 împăratul Tirului e asemănat cu un heruvim pe când acum asirianul cu un copac (ce ar ține mai mult de pământ decât de lumile cerești). Dar în EDEN se afla și copacul binelui și răului care putea fi o reprezentare pământească a realității luciferice, la fel cum pomul vieții era o reprezentarea pământească a realității cristice a Fiului lui Dumnezeu. Deci paralela Lucifer-COPAC are un temei teologic puternic.

- V. 18 revine la întrebarea adresată Egiptului: *Cu cine poți fi asemănat tu în slavă și în mărire între copacii Edenului?* Și Egiptul avea o slavă unică. Asiria fusese un imperiu mai mare însă doar pentru aproximativ 250 de ani. Egiptul era o putere milenară cu o slavă unică. Totuși Asiria în apogeul puterii ei putea fi asemănată cu Egiptul plin de slavă. Istoria smeririi și pedepsirii asirianului devine un avertisment dar și o garanție pentru smerirea și pedepsirea Egiptului. Și asirianul părea invincibil. Totuși Domnul l-a pedepsit repede. Și pedepsirea lui era recentă din punct de vedere istoric. Pedepsirea asirianului era o resursă pentru Egipt să nu persevereze în mândrie și răzvrătire față de Domnul. Dar pentru că Egiptul s-a îngâmfat el va urma traseul asirianului și va fi și el aruncat împreună cu copacii Edenului în adâncimile pământului. Dar ce înseamnă acest lucru în plan paradigmatic-teologic? Cine s-a răzvrătit având înainte un precedent al răzvrătirii? Oare nu Adam, care era cel mai slăvit copac din Eden. Dacă Lucifer-Asirianul era cel mai slăvit copac din Edenul ceresc, Adam-Egipteanul era cel mai slăvit copac din Edenul pământesc. Lucifer se răzvrătește înaintea lui Adam și este izgonit din cer. Adam nu ia seama la drama lui Lucifer și se răzvrătește și el fiind apoi și el izgonit din grădina lui Dumnezeu. Acest capitol arată foarte clar că Egiptul trimite nu doar la răzvrătirea originală a lui Israel ci și la răzvrătirea primordială a OMULUI, adică a lui Adam, iată de ce răscumpărarea lui Israel e din Egipt! Pentru că răscumpărarea OMENIRII are loc din neascultarea lui Adam, din spațiul răzvrătirii primului OM. Iată că paralela Egipt-Adam nu este deloc forțată ci este susținută de multe argumente. Pomul vieții era în mijlocul Grădinii Edenului, adică în zona Canaanului, mai exact în zona geografică a Ierusalimului și Templului. Dar unde era așezat pomul cunoștinței binelui și răului? Probabil că NU în centrul grădinii. Deducem că era așezat în zona dominată de Nil, adică în spațiul geografic al Egiptului. Iată de ce Avraam se coboară *în Egipt* (Genesa 12) unde este încercat. El se teme de viața lui și e gata să o dea pe Sara în haremul lui Faraon, iar Sara e gata să accepte. Iată de ce Iosif este adus *în Egipt* pentru a fi

testat. Și acolo în Egipt ia atât testul ispitirii (cu soția lui Potifar), cât și testul iertării și acceptării nedreptății (vândut de frații lui în Egipt, acuzat pe nedrept de soția lui Potifar), dar și al înălțării când devine mâna dreaptă a lui Faraon. În Eden Adam trebuia să ia toate cele trei teste: testul de a nu mânca din fructul oprit chiar dacă i-ar fi fost oferit de FEMEIE, de EVA însăși, testul iertării și așteptării recuperării Evei care l-a trădat ascultând șoapta șarpelui, și testul înălțării când Domnul l-ar fi așezat pe scaunul de domnie după ce ar fi biruit ispita șarpelui. IOSIF este adus în EGIPT pentru a lua toate TESTELE pe care trebuia să le ia Adam în Eden. Este foarte important să observăm în cartea Genesa asemănarea dintre următoarele două versete:

- Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să NU mănânci. Căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit. (Gen.2.16-17)
- Vezi că stăpânul meu nu-mi cere socoteală de nimic din casă, și mi-a dat pe mână tot ce are. El nu este mai mare decât mine în casa aceasta și nu mi-a oprit nimic afară de tine, pentru că ești nevasta lui. Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu? (Gen.39:9)
- În mod evident Dumnezeu așează în destinul lui IOSIF scena primordială a originii răului în omenire. IOSIF e chemat să rejoace scena inițială a ispitirii dar să-i dea de data aceasta final fericit prin înlocuirea neascultării adamice cu actul ascultării totale de Dumnezeu. Și nu e întâmplător că IOSIF este adus tocmai **în EGIPT** să rejoace scena inițială din Eden, căci EGIPTUL trimite d.p.d.v. teologic la răzvrătirea primul OM, și trimite probabil d.p.d.v geografic la LOCUL fizic unde era amplasat pomul cunoștinței binelui și răului!
- De ce Israel este format ca națiune tocmai în Egipt? Căci de la obârșia sa Domnul dorea ca Israel să ia la fel ca Iosif testul picat de Adam în Eden! Israel este dus lângă pomul cunoștinței binelui și răului, adică lângă cea mai strălucită și longevivă cultură IDOLATRĂ a vremii de atunci. Dar ISRAEL pică testul ca și

ADAM. Dar acest lucru nu oprește procesul răscumpărării. Desigur, procesul este prelungit căci apare nevoia de TIMP, de TIMP necesar pentru vindecarea lui Israel de boala idolatriei. În cap.23 se descrie foarte clar că acolo în Egipt Israel ca popor s-a dedat pentru prima dată idolatriei. *Acolo le-au fost strânse țâțele, acolo le-a fost atins sânul fecioresc.* În Cântarea Cântărilor, care în plan paradigmatic este cântarea vindecării lui Israel prin iubirea lui Yahwe, *descrierea sânilor și atingerea lor de către iubit ocupă un loc aparte.* Iubirea trebuie să atingă EXACT locul rănit, vătămat, pângărit de trauma IDOLATRIEI și de ABUZUL domnului întunericului. Doar când rana e atinsă de Iubirea adevărată vindecarea poate avea loc, trauma poate fi depășită.

32:1-16 – Cântarea de jale asupra lui Faraon

- Ca și pentru Tir, și pentru Egipt, fiul omului trebuie să rostească o cântare de jale. Dumnezeu iubirii nu nimicește cu plăcere și vrea recuperarea celui pedepsit.
- Faraon este aici asemănat nu doar cu un crocodil/balaur, ci și cu un pui de leu. Ne amintim că în cap.19 împărații lui Israel erau și ei asemănați cu pui de lei/lei tineri. Casa lui Faraon era una din cele mai faimoase case regale de pe pământ care făcea concurență casei davidice. Textul insistă mai mult însă tot pe imaginea crocodilului. Se insistă sălbăticiunea și puterea acestui crocodil *care tulbura apele cu picioarele sale și întărâta valurile.* Din nou tema APELOR descrise aici și ca mări și ca râuri. Ideea este că acest crocodil TULBURA aceste APE și stârnea VALURI. Reținem această imagine.
- Pedepsirea lui Faraon este prezentată ca scoaterea crocodilului din aceste APE. Crocodilul e scos din APE și aruncat pe pământ unde este prădat și mâncat de fiare și de păsări. Crocodiul nu moare în APĂ ci pe PĂMÂNT. APELE rămân fără crocodil, și rămășițele și sângele acestuia se varsă pe pământ și NU în APE. Apele sunt protejate de

pângărirea cu hoitul și sângele marelui balaur care se revarsă pe pământul țării.

- Balaurul apare în Psalmi ca Vrăjmașul de moarte al lui Israel și trimite la Balaurul malefic din Apocalipsa, la Satan însuși. Și Egiptul în mândria este o manifestare a răutății și mândriei lui Satan. În cele din urmă umanitatea decăzută și Israelul idolatru s-au transformat după chipul și asemănarea tatălui minciunii. Nu doar Tirul ci și Egiptul trimite la cel rău, căci ambele sunt manifestări ale mândriei acestuia. Dar Tirul are ceva aparte trimițând la însăși răzvrătirea primordială a acestui heruvim decăzut. Înțelegem că nu MĂRILE sunt de vină ci BALAURUL care le tulbură. MĂRILE și RĂURILE se vor liniști și vor reintra în Marea Armonie a Creației doar când balaurul va fi scos din ele și va fi judecat. Mările și râurile trimit și către popoare (vezi imagini similare cu privire la Tir sau la curva din Apocalipsa care șade pe ape mari, adică peștea neamuri, gloate și limbi). Haosul din lumile spirituale s-a așezat peste popoare. Popoarele infectate de mândrie au înnebunit, au luat-o razna, au devenit ca o mare înfuriată, ca râuri care se revarsă distrugând totul în calea lor. Soluția este îndepărtarea Sursei care le tulbură, adică scoaterea balaurului din ele. La fel și inima idolatră a lui Israel, este ca o mare tulburată și răzvrătită. Doar scoaterea EGIPTULUI din ea, va duce la potolirea furtunii și la așezarea temeliei păcii pentru un nou început.
- Când Egiptul va fi judecat Dumnezeu va întuneca stelele, luna și soarele, toți luminătorii și va răspândi întunericul peste toată țara. Acest fapt trimite și la judecarea zeilor Egiptului. Zeul Ra, Zeul Soare, Zeul Lumină era marele zeu al țării. Aducerea întunericului însemna judecarea zeilor luminători ai Egiptului.
- Judecarea Egiptului va aduce mâhnire dar și groază în tot pământul. Egiptul era o putere milenară, iar longevitatea sa o dovadă a puterii idolilor. Declinul Egiptului însemna o puternică lovitură pentru credința omenirii în puterea idolilor. Pe de altă parte dacă marele Egipt a fost nimicit în pofida ritualurilor sale idolatre complexe,

atunci înseamnă că oricine poate fi nimicuit, că idolii nu oferă de fapt protecție reală nimănui.

- V.13-14 sunt foarte importante căci revin la imaginea inițială din v.2. Nu doar că balaurul e scos din apele cele mari, dar sunt nimicite toate vitele de lângă aceste ape astfel încât *nici picior de om nu le va mai tulbura, nici copită de vită nu le va mai tulbura. Atunci voi potoli apele și voi face să-i curgă râurile lin ca undelemnul.* Evident că nu se referă la apele fizice ale Nilului căci am văzut că Nilul e singurul râu care se revarsă lin fără să facă pagube sau distrugerii. Furtuna e specifică mărilor, nu râurilor. Apele din Gen.1 erau adânci, întunecate și tulburate. Dar ele sunt liniștite prin facerea pământului și râurile pământului se revarsă în aceste mări liniștindu-le, vindecându-le pe deplin. Dar prin căderea lui Adam în păcat mărilor sunt stârnite din nou, și tulburarea mărilor tulbură și râurile. Balaurul se așează în mări, și prin mări ajunge și în râuri. Tulburarea din lumile cerești este adusă și pe pământ. Izvoarele sufletului uman sunt tulburate de răzvrătirea balaurului. Doar când balaurul va fi scos din ele și judecat, se va face liniște, nu va fi teamă, tulburare, zgomot. De-abia atunci, apele se vor potoli și Domnul va face să-i curgă râurile LIN ca undelemnul. Undelemnul curgea LIN pe SFEȘNICUL din Cort, și trimite la prezența Duhului care e menită să curgă lin prin venele sufletului uman. Cum izvoarele curg prin venele pământului aducând viața pe tot pământul, la fel sângele curge prin venele trupului aducând viață în tot trupul uman, și la fel Duhul, undelemenul trebuie să curgă prin venele sufletului ca să aducă VIAȚĂ, PACE, BUCURIE. Dar mărilor au invadat râurile, și balaurul a intrat și în râuri tuburându-le și împiedicând undelemnul dădător de viață să curgă lin prin ele. În profeții Duhul e asemănat cu izvoarele dăătoare de apă. Duhul înseamnă blândețe, sensibilitate. Duhul curge doar LIN prin venele sufletului. Ca El să poată curge LIN e nevoie ca râurile să se potolească, ca tulburarea să dispară, ca balaurul să fie scos din ele. Balaurul Egiptului, cel al idolatriei evreiești primordiale și al răzvrătirii umane primordiale trebuie scos din venele sufletului lui

Israel ca acesta să poată apoi păși pe drumul lin și plin de pace al vindecării depline. Dar când balarul e prins și scos atunci se zbate cel mai tare, atunci râurile se vor tulbura și mai mult, atunci va fi apogeul furtunii și tulburării acestora. Dar apogeul tulburării va anunța doar liniștea vindecării ce va urma. Cu cât tulburarea și gălăgia valurilor va fi mai mare cu atât vindecarea va fi mai deplină, mai adâncă.

32:17-32 – Coborârea Egiptului în locuința morților printre toți cei netăiați împrejur care răspândeau groaza pe pământ.

- Acest pasaj încheie secțiunea dedicată Egiptului. Dacă secțiunea dedicată Egiptului este importantă, și pasajul care o încheie trebuie să aibă o însemnătate specială. Acest pasaj misterios conține mai multe teme cheie care se repetă. Vom analiza pe rând fiecare din aceste teme.
- *Coborârea în MORMÂNT, în Locuința morților* – este tema principală a pasajului, acesta descrie practic coborârea în mormânt, în locuința morților a Egiptului și a marii lor mulțimi. De ce tocmai în dreptul Egiptului se insistă pe această temă, adică pe dimensiunea eternă a pedepsei, pe continuarea pedepsei și după moarte, și dincolo de mormânt sau chiar ÎN MORMÂNT? Egiptul era cultura vremii care punea cel mai mare accent pe doctrina învierii morților și a vieții eterne după moarte. Pentru obținerea vieții veșnice alături de o viață trăită în dreptate, o altă condiție era calitatea MORMÂNTULUI și a ritualurilor de ÎNMORMÂNTARE. Ca să înțelegem cât de importantă era această preocupare în Egipt amintim că PRIMUL lucru pe care-l făcea un conducător în prima zi când devenea Faraon era să-și aleagă locul de înmormântare și să înceapă construcția viitorului său mormânt. era o preocupare imensă pentru viața de după moarte și MORMÂNTUL avea un rol cheie pentru ca faraon să ajungă într-o viață veșnică fericită. Amintim că Marile Piramide nu sunt altceva decât mormintele Faraonilor. Iată de ce în dreptul Egiptului nu e suficientă anunțarea unei pedepse istorice ci e nevoie de anunțarea pedepsei eterne. Dincolo de mormânt sau în mormânt pe Faraon nu-l

așteaptă învierea și o viață eternă fericită ci o rușine eternă! Iată mesajul principal al acestui pasaj rostit pe limbajul culturii egiptenilor! E fascinant cum își adaptează profeția limbajul în funcție de țara care e avută în vedere. În contrast cu religia egipteană, religia mozaică, începând cu Pentateuhul și continuând și cu celelalte profeții vorbește FOARTE PUȚIN și chiar ASCUNS și DISCRET de viața eternă și viața de după moarte. Și în contrast cu religia babiloniană vorbește foarte puțin de demoni și de lumile spirituale. De ce? Pentru că religiile respective se duseseră într-o extremă pe care revelația o evită cu eleganță. Inima evreului trebuia preocupată de modul în care își trăiește viața aici și acum și nu de modul în care va fi înmormânt, și stăpânită de teama de Domnul și nu de teama de duhurile rele. Vechiul Testament insistă foarte mult pe PLANUL ISTORIC PREZENT de răscumpărare a omenirii. Plus în Vechiul Testament ispășirea păcatelor nu era făcută. De-abia după Hristos revelația vorbește mult mai mult și mai deschis despre învierea morților și viața viitoare. Vechiul Testament descrie viața veșnică ca o continuare a vieții de acum pe un pământ restaurat (mii de ani). Omul nu e răscumpărat ca înger și dus în ceruri. Omul e răscumpărat ca OM și așezat într-un pământ NOU.

- Pentru Faraon coborârea în mormânt înseamnă *OCARĂ VEȘNICĂ*. Sunt mai multe expresii care accentuează elementul punitiv care-l așteaptă pe Faraon în mormânt. Apare ideea că va fi așezat între cei *netăiați împrejur*. Se are în vedere mai mult decât circumcizia fizică (prezentă și la alte popoare). Se are în vedere tăierea împrejur a inimii. În ritualurile de înmormântare învierea lui Faraon includea primirea unei inimi NOI. Dar iată că el este așezat în mormânt alături de cei necurați și netăiați împrejur care NU vor primi o inimă NOUĂ. El este așezat în locuința morților alături de Asiran, Elam, Meșec-Tubal, Edom, Sidonieni. În dreptul fiecăruia apar expresii care descriu pedeapsa lor eternă: *își poartă acum ocară, netăiați împrejur, cu nelegiurile lor lipite pe osemintele lor, acoperiți de rușine, alături de cei uciși de sabie*. Toți sunt uciși de sabie, adică pedepsiți de sabia

Domnului prin sabia altor popoare. Ei ajung dincolo de mormânt într-un loc al morții, pedepsei, rușinii. E interesant să observăm că în Locuința morților oamenii sunt așezați pe popoare. Poate acest lucru îl face pe Pavel să ne explice că la învierea morților, fiecare va învia **la rândul cetei lui**. Fiecare va învia în mijlocul și alături de comunitatea de care a aparținut și cu care s-a identificat în timpul vieții.

- Apare un contrast între VITEJIA acestor popoare în timpul vieții lor și sfârșitul lor (uciși de sabie) și soarta lor dincolo de mormânt: sortiți unei rușini eterne. Strălucirea și vitejia din timpul vieții nu garantează o viață fericite dincolo. În culturile vremii era și mitul EROULUI, VITEAZULUI care prin acte de VITEJIE impresionează ZEII și obține o viață bună dincolo de mormânt, unde devine eventual la rândul lui ZEU etern. Acest MIT este spulberat de această profeție. VITEJIA și CURAJUL în sine nu garantează viața veșnică.
- Enumerarea neamurilor pedepsite începe cu Asiria și se încheie cu Sidonul, care trimite la TIR. Practic popoarele sortite pedepsei sunt încadrate între realitatea mândriei Asiriei și realitatea mândriei Tirului. Vitejia lor nu a plăcut Domnului căci a fost plină de MÂNDRIE. Cei care au urmat modelul mândriei Asiriei și Tirului vor avea soarta acestora. Cei care au primit minciuna îngâmfării lui Lucifer vor avea aceeași soartă ca el în iazul de foc (vezi finalul Apocalipsei). Între Asiria și Sidon avem enumerate Elamul, Meșec-Tubal și Edomul. Prezența Edomului nu ne surprinde. El este un campion al urii împotriva lui Israel și în cap.25. Cu Edomul ne vom reîntâlni în cap.35. Dar de ce și Elamul, de ce și Meșec-Tubalul? Întrebarea e cu atât mai interesantă cu cât observăm că acestea nu sunt prezente în lista neamurilor din cap.25.
- V.31 e important de citit în paralel cu Isaia 14:15-21. Faraon este pogorât în locuința morților la mormântul lui. Și acolo el primește MÂNGIERE când vedea și pe celelalte împărății care au fost smerite. Dar în Isaia 14 pogorârea împăratului Babilonului în Locuința morților pare a aduce MÂNGÂIERE celor care sunt deja acolo. Ba mai mult ceilalți împărați, inclusiv Faraon, stau fiecare în mormântul

lui, dar împăratului Babilonului nu are parte nici măcar de un mormânt. În Apoc.19 fiara și proorocul mincinos par a fi aruncați DIRECT în iazul de foc chiar înainte de Satan însuși și de restul păcătoșilor care sunt aruncați în iazul de foc în Apoc.20 după mia de ani.

- O temă foarte importantă pe care am lăsat-o la urmă este dată de repetarea expresiei: *aruncau groaza pe pământul celor vii, groază pe care o răspândeau cu vitejia lor* (v.23, v.24, v.25, v.26, v.27, v.30,v.32). Ei și-au folosit vitejia pentru a arunca groaza pe pământul celor vii. Acesta e motivul pentru care e judecat fiecare din aceste neamuri, inclusiv Egiptul. Domnul consideră un lucru foarte grav faptul de a răspândi GROAZA pe pământul celor VII. Această GROAZĂ îndepărtează pe OM de teama de Domnul și de Domnul Însuși și-l împinge la umblarea prin vedere, la compromis, la încrederea în om, în alianțe, în idoli. Iată de ce e așa vinovată această GROAZĂ! Secțiunea dedicată Tirului și Egiptului se încheie cu teama groazei. Dar ea a început cu tema SEDUCȚIEI, seducție exercitată de Tir pentru omenire, seducție exercitată de Egipt asupra Israelului idolatru. IDOLUL generează deopotrivă seducție și groază, atracție și teamă. Minciuna celui rău ademenește prin ILUZII și stăpânește prin TEROARE. SEDUCȚIA înșelătoare și TEROAREA nemiloasă sunt cele două arme ale tatălui minciunii. Ele înlocuiesc împlinirea autentică adusă de iubirea divină și teama de Domnul cea aducătoare de pace, odihnă și bucurie. Eliberarea de idolatrie înseamnă deopotrivă eliberarea de jugul seducției și al fricii. Ne aducem aminte din Apoc. 13 ([vezi comentariul pe Apocalipsa](#)) că și fiara va acționa SIMULTAN cu cele două arme letale: SEDUCȚIA și TEROAREA!
- Poți pași spre tărâmul vindecării doar dacă robia seducției și fricii este frântă, doar în măsura în care jugul seducției și al terorii este FRÂNT. Discursul lui Rabșache aruncă GROAZA și el prefigurează ultimele discursuri ale lui Anticrist de la finalul istoriei. În Isaia venirea MÂNTUIRII și a lui Mesia coincide cu închiderea GURII lui Rabșache: *Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui și vor*

privi țara în toată întinderea ei. Inima ta își va aduce aminte de GROAZA trecută și va zice: Unde este logăfătul? Unde este vistiernicul? Unde este cel ce veghea asupra turnurilor? Atunci NU vei mai vedea poporul acela îndrăzneț, pe poporul cu vorbirea încâlcită de n-o puteai înțelege, cu limba gângavă de n-o puteai pricepe. ([Isaia 33:17-19](#) – [vezi și comentariul pe acest pasaj](#)).

- Vindecarea de idolatrie înseamnă și vindecarea de temerile noastre cele mai adânci. Vindecarea poate avea loc doar prin soluționarea originii acestor minciuni și temeri, adică doar prin rejucarea scenei inițiale dar prin înlocuirea acceptării minciunii celui rău cu încrederea în adevărul lui Dumnezeu. Vindecarea va putea avea loc doar prin confruntarea cu temerile noastre cele mai adânci în toată hidoșenia lor. Dar despre detalierea acestui proces al vindecării vom scrie în comentariile ce vor urma. Acum doar anticipăm că doar prin cunoașterea profundă a iubirii lui Dumnezeu vom fi vindecați de GROAZĂ:
- 16. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.
17. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății.
18. În dragoste nu este **frică**; ci dragostea desăvârșită izgonește **frica**; pentru că **frica** are cu ea pedeapsa; și cine **se teme** n-a ajuns desăvârșit în dragoste.
19. Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi. (1 Ioan cap.4)